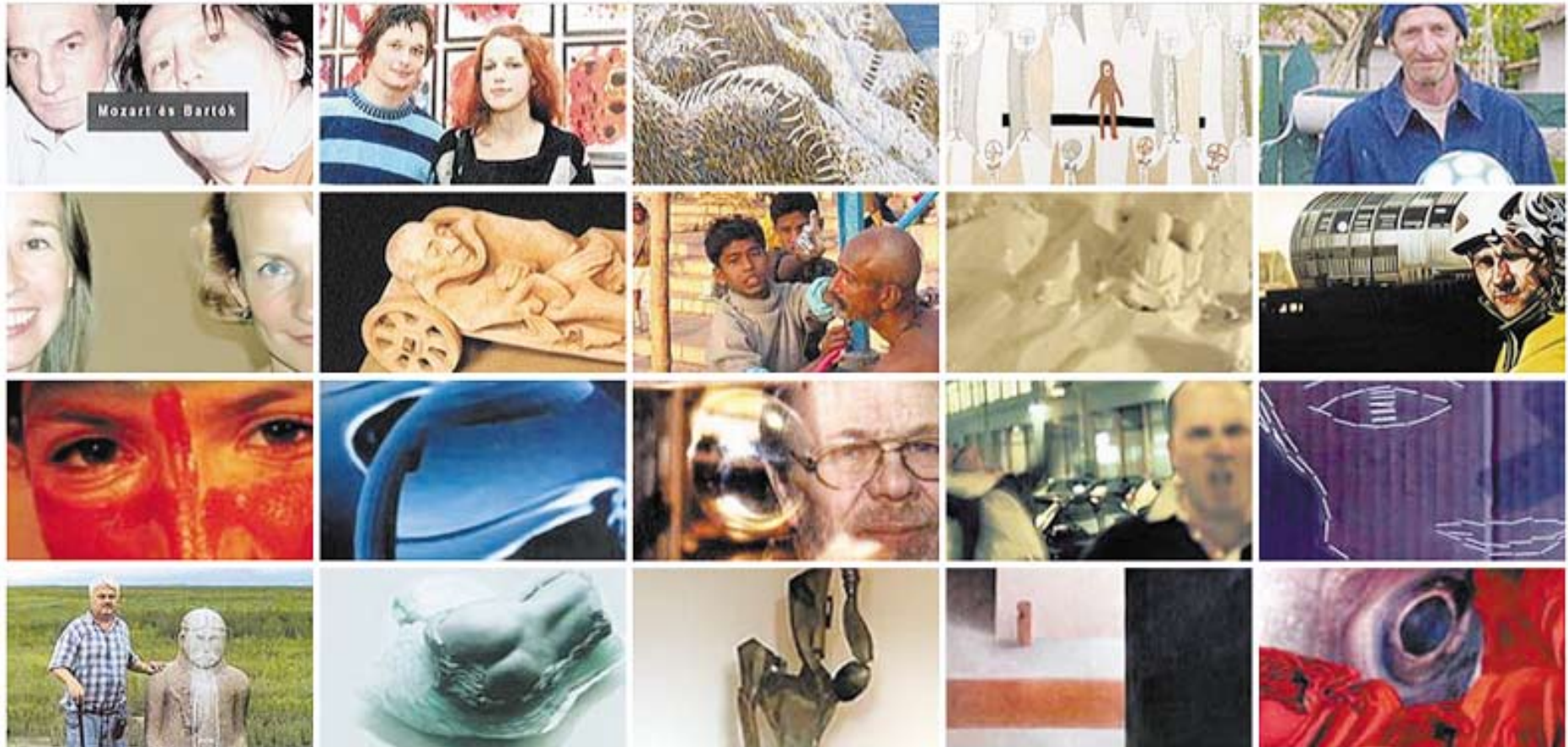

bartók 32 galéria

Tartalom

- 3 Szilágyi László és Szilágyi Zoé festőművészek
- 4 Romvári Márton festőművész
- 5 Sinkó István festőművész
- 6 Egyed László és Lóránt Zsuzsanna
- 7 Varga-Amár László festőművész
- 8 Gábor Éva Mária és Várnagy Ildikó
- 9 Magyar Festők Társasága
- 10 A Bécsi Iparművészeti Egyetem vendégkiállítása
- 11 Tamási Claudia festőművész
- 12 El Kazovszkij, Fehér Zoltán és Kecskés Péter
- 13 HAász Ágnes grafikusművész
- 14 Kunkovács László fotóművész
- 15 Varga Leon Gábor festőművész
- 16 Gyermek és Ifjúsági Képzőművészeti Műhely
- 17 Győrffy László festőművész
- 18 Zsenia Bozukova és ef Zámbo István
- 19 Szotyory László festőművész
- 20 Hetesi Attila festőművész
- 21 Németh Ágnes képzőművész
- 22 Haraszty István kinetikus szobrászművész
- 23 Benes József grafikusművész
- 24 Bukta Imre festőművész videoinstallációja
- 25 Serényi H. Zsigmond festőművész, grafikus
- 26 Válogatás Kozák Gábor műgyűjteményéből
- 27 Bartók – Mozart / A tárgyiasult zene
- 28 Lugossy Mária szobrászművész
- 29 Ujházi Péter festőművész
- 30 Nagy Gábor György festőművész
- 31 Csurka Eszter és Szépfalvi Ágnes festőművészek
- 32 Restyánszky Attila szobrászművész
- 33 Szurcsik József grafikusművész
- 34 Bánki Ákos és Verebics Ágnes festőművészek
- 35 Vojnich Erzsébet festőművész
- 36 Mata Attila szobrászművész
- 37 Hunya Gábor gyűjteményéből
- 38 Válogatás Frenkó Zsolt fényképeiből
- 39 Satoshi Hasegawa fotógrafikus
- 40 Mohácsi András szobrászművész
- 41 Katona László grafikusművész
- 42 Gerber Pál festőművész
- 43 El Kazovszkij festőművész

Szilágyi László és Szilágyi Zoé festőművészek

2002. január 22. – február 16.

SZILÁGYI LÁSZLÓ (1966-2007) festőművész és performer művészetében a festészeti tanulmányok és tradíciók (hogy csak a nagy kedvenceket említsem: Soutine, Bacon, Nolde, Baselitz, Lüpert, Warhol, Basquiat, Penck), valamint a punklétezés együttesen fonódott össze. A 80-as évek expresszív, újvad festészeti hagyományát szem előtt tartva a graffiti, a rock (David Bowie és én, Johnny Rotten), majd a cyberpunk szubkultúra felé vette az irányt. Technikailag jellemző rá az expresszív ecsetkezelés, a harsány színvilág, a nagy felületek; szemléletében a lázadó hang, a szubkultúrák iránti vonzalom, a hagyományos kispolgári világgal szembeni oppozíció.

SZILÁGYI ZOÉ (a képen) művészetére is hatottak az újvadak, a naiv művészet szürreális képi világa, de foglalkoztatja őt a tömegkultúra és a giccs újraértelmezése (ld. a szörnyé varázsolt édeskés kerti törpék duóját). Vonzódik a misztikumhoz, a woodoohoz, az ősi kultúrákhoz. Többnyire kisebb, intim, aprólékos képeket készít nem hagyományos technikákkal (filccel, körömlakkal), gyakoriak nála a kollázsok, mail artok s különösen az objektok. Művei gyakran narratívák: technikájukban, stílusukban, történetmesélő jellegükben rokonságot mutatnak a képregényekkel.

A kiállítást megnyitotta

Bordács Andrea, művészettörténész

Romvári Márton festőművész

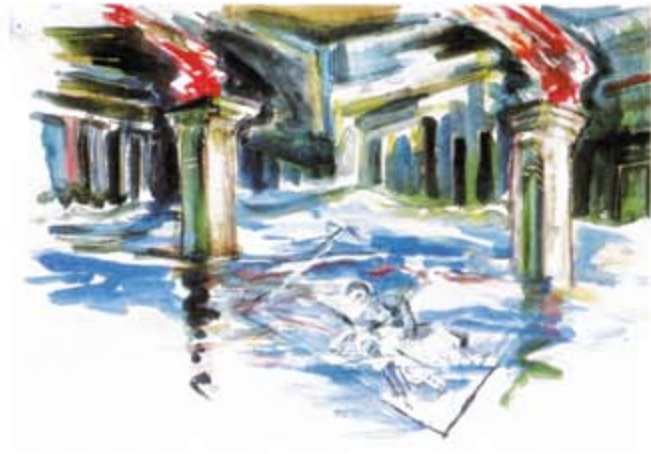
2002. február 19. – március 2.

ROMVÁRI MÁRTON 2001-ben szerzett diplomát a Képzőművészeti Egyetem festő szakán. Több önálló kiállítással büszkélkedhet, például 1997-ben a közönség már láthatta a munkáit a Bálint Művelődési Házban Budapesten, 1999-ben pedig nagyapjával Romvári József dízlettervezővel és édesapjával a szintén képzőművész Romvári Jánossal közösen állított ki a Magyar Nemzeti Galéria Közéleti Klub kiállítótermében. A Bartók 32 Galéria, a Ráday Galéria és az Atrium Hyatt Galéria is helyet adott már műveinek. Emellett számos csoportos kiállításon szerepelt, például az A.P.A.-ban a közelmúltban rendezett Terülj, terülj asztal! című kiállításon. Végleges képei sokszoros átfestés eredményei, a kész művek festékrétegek egymást átalakító játéka folyamán nyerik el végső vizuális formájukat. A felismerhető tárgyrok, ételek helyét azonban lassan absztrakttá szelídülő, árnyékokkal modellált képzeletbeli formák váltották fel, az élénk színek pedig a „pasztellos árnyalatokra” cserélődtek, a felismerhető tárgyakat leegyszerűsödött alakzatok szorították ki. Legfrissebb munkáiban a fakturális elemek is jelentős szerephez jutottak, az alkotó kollázsokat, fára festett- ragasztott gipsz képeket és objekteteket is készít. Vizuális játécai a határtalan kreativitás, a képformálási lehetőségek nagyszerű példái, a festőiség tiszta nyelvén megfogalmazódva

Sinkó István festőművész

VÍZKÉPEK | 2002. március 5. – március 27.

SINKÓ ISTVÁN térképezte Tarkovszkijnak csaknem minden filmje (Nosztalgia, Stalker, Áldozathozatal), valamint Andrzej Wajda Csatornája elevenedik meg a mindent elsöprő, átható, elnyelő, átítató, elemi és festői erővel a boltívek alatt, lépcsőkön át zubogó víz képében. A Miami Art zenekar tagja, a művész, kritikus és művészetpedagógus művészi tereinek térképein nemcsak a négy elem (víz, tüz, föld, levegő) egyesül a megtisztító, áldozati és szakrális terekben, hanem az emberi érzékelésnek több rétegét is átítatja a transzcendens, néptelen csatornahálózat labirintusrendszerébe. A látáson túl szinte érzékelhető módon kerül be a látogató a képek vízzel átítatott terébe (mint ahogyan a Csatornáképpel és égő párnával című kép nézőjét egyenesen bevezeti a vízbe a lépcső), sőt, a víz folyamatos zubogását a visszhangzó csarnokokban szinte hallani is véljük. A Víz-tükör-kép című festményen a víz formai megjelenése és belső tulajdonságai egyaránt érvényesülnek, fonódnak össze a túláradó kompozíción. A kép felső sávját a csatorna boltíves nyílásai szegélyezik, amelyeket az alulról felcsapódó hullámok ellentétes ívei már-már teljesen ellepnek, betakarnak. A kép alsó felét a víz mélykék tömege tölti ki, míg a képsík alján tükröződni látjuk a csatorna boltozatának bíbor íveit.

Egyed László és Lóránt Zsuzsanna

2002. április 9. – április 26.

EGYED LÁSZLÓ cizellált nonfiguratív kollázsaival tűnt fel. Készített monotípiákat, melyeken az egységes színfelületre vászondarabot helyezett figuratív ábrázolással. Számos klasszikus alkotás, Caravaggio, Rembrandt parafrázisát készítette el, de a legtöbbször Picasso művei inspirálták. Ökonómikus rajzi stílus, egyszerűsítés jellemzi aktképeit és mindennapi tárgyakról készült naturalista rajzait, melyeken nagy szerepet játszik a töredékesség, a kihagyás, a szünet. Csendéletein és aktjain, ahogy parafrázisain azokat a határpontokat keresi, ahol még felismerhető a kiinduló motívum. A klasszikus elődök nyomán készült művekből és a mindennapi tárgyak együtteséből belső fejlődésregény, egy élet naplója bontakozik ki.

LÓRÁNT ZSUSZANNA műveit a megbízásra készített, épületdíszítő és belső terekbe komponált művek mellett leginkább festett fa és terrakotta, valamint porcelán kisplasztikák készülnek műhelyében, amelyek eseten, tétova, csúfságaik által megszépülő egyedül álló alakokat és figurapárosokat jelenítenek meg. Realista szemléletű, a barokk népi faragóművészet stiláris jegyeivel is érintkező egész alakos emberábrázolásait és portréit lírai-groteszk szólamok árnyalják.

Varga-Amár László festőművész

A NŐ LABIRINTUSA | 2002. május 28. – június 14.

VARGA-AMÁR LÁSZLÓ immár húsz éve van a pályán. Következetes, ám egyáltalán nem fordulatok nélküli festői pályája. Varga-Amár László szuverén személyiség, aki személyisége dinamikáját, elevenségét folyamatosan ütközteti belső feszültségeivel, látomásaival és szorongásaival. Képi világa volt már erőteljesen harsány, amely épített a mitológiára vagy épp művészettörténeti parafrázisokban jelentkezett. Látszólag kifelé forduló extrovertált személyisége, szangvinikus természete, felfokozott verbális gazdagsága folyamatosan és állandóan ütközik hangtalan festészetének egyedüli voltával. Varga Amár László szélsőségeket hordoz magában. Lénye közösség nélkül talán életelemét veszti, viszont festészete legújabb fordulatoként, melyről ez év elején a Vigadó Galériában bemutatott új képei adtak tanúbizonyságot, az egyedüllét, a torokszorító magány és a felolvadó ember jelenségét tárta elénk. Varga-Amárnál az együtteség és a magány nem kizáró fogalmak. Figurái bábszerűek, arctalanok, ám mégsem tömegemberek. Van bennük valami szuggesztív önsajnálattal, egy „bocsánat, hogy élek” attitűd, de személyiségük van.

Feledy Balázs

A kiállítást megnyitotta

Dr. Sinóros Katalin művészettörténész
és Dömötör László költő

Gábor Éva Mária és Várnagy Ildikó

2002. október 29. – november 21.

GÁBOR ÉVA MÁRIA szobrász. Tanulmányait a Dési Huber képzőművész körben kezdte. 1980-ban végezte el a Magyar Képzőművészeti Főiskolát, mestere Vigh Tamás volt. A homok a művész metafizikus szemléletének megtestesítője, térről, időről alkotott fogalmainak metaforája. Leginkább kisplasztikákat készít, homokból. Munkái többségében egy, a szobrászatban szokatlan anyagból, homokból készültek. A homoktól idegen a tárgyak racionalitása, kifolyik az ember ujjai közül, szétomlik és finom porként mindent betemet... akár az idősvatag, melynek minden elnyelő másodperc-szemcséi alatt félig vagy teljesen befedve ős-képek, képzetek lenyomatai szunnyadnak.

VÁRNAGY ILDIKÓ azért jelöli meg a tárgyakat, hogy értelmezze, amit lát, megél vagy megért. Szenvédélyes (mániákus) kíváncsisággal veszi birtokba a tárgyakban lévő üzeneteket, ugyanúgy, mint a szavakba, mozgásba, zenébe rejtetteket. Az ember jelképalkotó lény, a kultúra jelrendszer – olvassuk az egyik éteri párbeszédben -, jelek révén üzen nekünk minden. Vagy: Tudós és művész egyformán az ismeretlenek felé hajózik. Majd elragadtatva fedezi fel, és tudatja velünk is: nyitott művek lehetünk, sajátos befejezetlenségekkel.

A kiállítást megnyitotta
Beck György, operatőr

Magyar Festők Társasága

MÁS HANGOK, MÁS SZOBÁK | 2003. február 4. – február 28.

A kiállításon résztvevő művészek

Nagy Balogh János, Czimra Gyula, Váli Dezső, Krajcsovics Éva, Vojnich Erzsébet, Szüts Miklós, Szemadám György, Mózes Katalin, Bikácsi Daniela, Sóváradi Valéria, El Kazovszkij, Lóránt János Demeter, Radák Eszter, Székhelyi Edith, Szűcs Katalin, Lajta Gábor.

A kiállítást rendezte

Kárpáti Zoltán

„KISSÉ FELEMÁS ÉRZÉS olyan kiállítás elé írni bevezetőt, melynek katalógusa a tárlat rendezőjeként jegyzi a nevem, ugyanakkor valójában csak kis részem van benne. Hiszen mind a kiállítás ötlete Truman Capote-tól kölcsönzött címmel, mind a meghívott művészek névsora Kováts Alberttől származik. És bár lehetőségem lett volna hozzászólni mindkettőhöz, ezt nem tettem meg. Elsősorban azért, mert egy enteriőr kiállítás az én elgondolásomban biztosan másképp nézett volna ki kevesebb résztvevővel és talán kissé szürkébben is – egy művészettörténész általában szűkebb ösvényekre kényszerül. Másfelől lenyűgözött az a sokszínűség, amit a Magyar Festők Társaságának korábbi kiállításain láttam. Így éltem a „talált tárlat” kínálta lehetőséggel. A szerepem ilyesformán a képek kiválasztására korlátozódott, ez viszont kiváló alkalmat teremtett arra, hogy a kiállító művészek közül néhányat személyesen is felkeressek. Írásom tehát inkább személyes, mint elemző, inkább szól néhány tetszésszerint kiválasztott festőről, mintsem hogy teljes keresztmetszetést adjon a kortárs magyar enteriőrfestészetnek, amire egyébként ez a kiállítás a legkevésbé sem törekedett.”

Kárpáti Zoltán

A Bécsi Iparművészeti Egyetem vendégkiállítása

METAMORFÓZISOK | 2003. május 29. – június 20.

A kiállításon résztvevő művészek

Brigitte Fortmüller, Andrea Kalteis, Ona B.,
Barbara Plutz-Plecko, Barbara Graf, Antonio
Ortiz, Helga Philipp.

Megnyitotta

Nagy T. Katalin, művészettörténész

Közreműködött

Schubert Éva, színművész
Kiss Erzsébet, előadóművész

METAMORFÓZIS (átváltozás, átváltoztatás) hét művész a legkülönbözőbb módon értelmezi és jeleníti meg. A közös téma mellett az is összeköti a kiállítás hét résztvevőjét, hogy mindnyájan a Bécsi Iparművészeti Egyetemen tanultak, sőt részben ott is tanítanak. *Brigitte Fortmüller* tulipánokból és emberi testrészekből formálja erotikusan felfűtött „hibrid virágait”. *Andrea Kalteis* „Kokon” nevű objektjével jószerivel a metamorfózis prototípusát teremti meg, míg képein az állati vagy növényi attribútumok segítségével a nő-szerepét veti irónikus vizsgálat alá. *Ona B.* a saját testét állítja a kamera elé, melyet tükrök segítségével megváltoztat, elváltoztat a teljes feloldásig átdolgoz, interpretál. *Barbara Plutz-Plecko* sejtszövetek mikroszkóp felvételeit operálja be virágzó rózsák fényképeibe, melyek így fenyegető hatású hibrid-organizmusokká növekszenek. *Barbara Graf* olyan textil tárgyakat fejleszt ki, melyek miközben anatómiai szervek sorozatának tűnnek egyben rovarpáncélhoz is hasonlatosak, a művész ezáltal a külső és belső egyidejűségének érzetét teremti meg. *Antonio Ortiz* absztrakt ábrázolást hoz azáltal létre, hogy az idő múlását az év körforgásában színekkel ábrázolja munkáján, melybe szubjektív élmények is belefolyanak. *Helga Philipp* a látvány átváltoztatásának hatását azáltal éri el, hogy változtatja a néző helyét.

Tamási Claudia festőművész

PÁROSAN SZÉP | 2003. október 14. – november 14.

TAMÁSI CLAUDIA műveit kezdetektől fogva jellemzi a kísérletezés és a játékoság. Ez vonatkozik mind a felületkezelésre, mind a képek témáira. A festett vászonra plectoll, plexi felületeket és más (műszempilla, tükördarabok, játékszemek stb.) festészettől idegen materiákat épít rá. A különböző anyagok összekapcsolására rímel a képek párosítása is, mivel párosan szép... A játékoság explicit módon nyilvánul meg abban, hogy játékokat fest. Korábbi művein lego-figurákat, a jelen kiállításon viszont játék babákat. A baba lehet kirakati próbababa, gyerekjáték vagy éppen szerkezet (marionett). Így mint valami köztes lények különös átmenetet képviselnek az ember-tárgy, élő-élettelen, személyes-személytelen, természetes-konstruált, fikció-valóság stb. között. Épp ezen tulajdonságai miatt a baba, bábu régóta foglalkoztatja a művészeket, olykor társadalomkiritka jelenik meg bennük, olykor az abszurd vagy az erotika tárgyiasított alanyai. Gondoljunk csak Moholy-Nagy babafotójára, Susan Valadon eldobott babájára vagy a dadaista Hans Bellmer morbid babaszerkezetére, de eszünkbe juthatnak Louise Bourgios rongyfigurái, Zbignew Libera felkoncolt hasú játék babái vagy vagy Cindy Sherman erotikus babakreálmányai.

(Bordács Andrea)

A kiállítást megnyitotta

Bordács Andrea, művészettörténész

El Kazovszkij, Fehér Zoltán és Kecskés Péter

TEST – TESZT – TÚRÁK | 2004. január 13. – 2004. február 12.

EL KAZOVSZKIJ, FEHÉR ZOLTÁN ÉS KECSKÉS PÉTER közös tárlatának címe a kiállított műalkotások egyfajta zanzáját adja. Az emberi test mint a különböző létformák alkotói elemzésének közvetítő eszköze tárul elénk. A test szoborszerű fétis, idol, bálvány, ugyanakkor lélegző, mozgó, vértől lüktető szervezet a képsík mögötti világ centrumában: különböző állapotai – vagyis mint szenvedő, elrévedő, időtlenné váló, szexuális élvezetet átélő test – mind valamilyen átmenetiséget, átlényegülést jeleznek. E jelenségnek kevésbé tudatos, inkább ösztönszerű megélése érződik Kecskés Péter *Exaltatio Essentiae* című fotósorozatán: az egymást átható test- és arcreszletek narkotikus érzeteket, víziószerűséget keltenek. El Kazovszkij fotómontázsai, fotó-rajzkombinációi szintén az önarckép és a mitikus alakzatok, motívumok viszonyával foglalkoznak. A művész fiatalkori emlékei villannak fel: a szülőhely, Szentpétervár grandiózus épületei jelentik a helyszínt a személyes mitológia számára. A világ, az élet különböző szférái közötti határmezsgyéken jelenik meg El Kazovszkij fénykép-alakja. Az antik mítoszokat témául választó klasszikus festészetet idézi Fehér Zoltán további két olajképe: a görög szobrok harmóniáját és erotikáját különös, absztrakt „rátettek” bontják meg, az El Kazovszkij képeihez hasonló montázsszerűséget teremtve.

A kiállítást megnyitotta
Rényi András, esztéta

HAász Ágnes grafikusművész

TÉRFIGURÁK SÍKBAN | 2004. február 17. – március 12.

HAász ÁGnes a kettősséget tovább fokozza a pozitív-negatív formai játékok, a hideg-meleg színekkel felépített azonos kompozíciók egymás mellé helyezése, illetve a horizontális-vertikális helyzetű művek váltogatása által. A kiállítás címe is – *Térfigurák síkban* – egy újabb ellentmondást rejt a tér-sík dialektikus összekapcsolásával. Ebben a legújabb sorozatban a tér a mozgás, pontosabban a tánc által teljeseedik ki. A tánc mint rituális mozgás az eredettel kapcsolódik össze, erre utalnak címűkben is az *Origó/Tűz* és az *Origó/Víz*, amelyek mint kezdet és vég egymás pandanjaként feszítik szét a kiállítóteret. Rajtuk a tér állandó, kavargó mozgásban van, a megjelenített figura viszont mozdulatlan. A rituális értelemben vett, ösztönös (semmiképpen nem mesterkél) tánc egy más értelmezéssel gazdagítja a tér fogalmát – újabb dimenziókat és perspektívákat nyit a térben. A síkban megjelenített figurák a tánc révén újraértelmezik, újáteremtik a teret, úgy is fogalmazhatnánk, hogy a tánc a negyedik téri dimenzió szinonimája. Azonban a tánc egyben az érzések és érzelmek kifejezése és kifejeződése is. Ahogy Worringer írja: „Az élet erő, belső munkálkodás, törekvés és beteljesítés. Az élet – egy szóval – tevékenység. A tevékenység pedig az, amiben erő kifejtést élek át. Nem más, mint mozgásban lévő törekvés vagy akarat.

A kiállítást megnyitotta
Szeifert Judit, művészettörténész

Kunkovács László fotóművész

KŐEMBEREK | 2004. április 20. – május 14.

A KÁRPÁTOKTÓL MONGÓLIÁIG TERJEDŐ, egybefüggő sztyeppeövezet történelmének néma tanui az esőverte, bálványyszerű szobrok. Hajdan ezer és ezer állott a végtelen pusztákon – fenséges nyugalmat árasztva, dacolva az idővel. Hősöket mintáznak: kővitézek, kőamazonok. A legeltetők ma is tisztelik a régvolt nomádok emlékeit. Ukrajna és a délorosz síkság területén már kevés található az eredeti helyén, mert begyűjtötték a múzeumok, a többi föld alá süppedt, vagy építkezések alapozásánál használták fel, mit sem tudva értékülről. A Kelet-Európában találtakat a kipcsak török nyelvű kunoknak tulajdonítják, akik a XI. század közepétől éltek ezen a tájon. Velük ért véget a lovasnépek e sajtáságos hagyománya. Nem egyszerű sírkövek, mert nem az elhunytak csontjai fölött emelkednek. Magyarozatukkal több ágon próbálkoztak a régészek. Legvalószínűbbnek az látszik, hogy a jeles személy kőképét az áldozóhelyen állították fel, és a szobor állandó motívuma, a kézben tartott csésze jelzi, hogy „ő” is ivott a halotti toron a többikkel. Feltérképezésük kézenfekvő módszere a fényképezés. Névtelen szobrászművészeik kevesebb részletet ábrázoltak, ettől a ázsiaiak még monumentálisabbak. Nincs két egyforma kőember az eurázsiai sztyeppén.

Varga Leon Gábor festőművész

NÉPAUTÓK | 2004. május 18. – június 11.

A SOKAK ÁLTAL CSAK NÉPAUTÓKÉNT EMLEGETETT Volkswagen Bogarat a kipusztulás fenyegeti. A magyar származású Barényi Béla tervezte pöfögő kisautó, bár formája alapján a mai napig kiemelkedik az összes többi, valaha gyártott autó közül, mégis végnapjait éli. A népautók kora már amúgy is lejárt. Kipusztulóban már a Trabant is, bár utolsó példányai még itt pöfögnek köztünk. A vidámságot, és tökéletességet megtestesítő népautók a világon mindenhol megdobogtatták a tulajdonosok szíveit. Népszerűségük titka azonban mai napig rejtve maradt. Vége a bogárnak. Pontosabban a bogárhátú Volkswagennek. A gyártás befejeztével az utolsó darab múzeumba kerül, a többi még rója egy ideig az utakat. Nem egyszerűen autót gyártottak, hanem legendát. Ezekkel a talán magasztos, de semmiképpen sem túlzó szavakkal fordult a dolgozókhöz a Volkswagen mexikói igazgatója Reinhardt Jung miután leállították a szerelőszalagot, és legördült róla a tényleg és véglegesen legeslegutolsó bogárhátú Volkswagen. Egészen pontosan a 21 millió 529 ezer 464. példány. A bogárhátú Volkswagen vezet, mert egyetlen más autót sem gyártottak ilyen sokáig, ennyire változatlan formában, és kevés olyan autó van, amelyik körül ilyen kitartó kultusz bontakozott volna ki.

Gyermek és Ifjúsági Képzőművészeti Műhely

2004. június 14. – július 5.

A GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI KÉPZŐMŰVÉSZETI MŰHELY 1975-ben Szabados Árpád és Várnagy Ildikó elképzelései alapján a Magyar Nemzeti Galéria akkori vezetésének felkérésére jött létre. A heti egy alkalommal történő foglalkozásokon kezdetben vegyes, majd később és azóta is az óvodáskortól a középiskolás korosztályt is magába foglaló külön korcsoportok vesznek részt. A vizuális tevékenységhez már kezdettől fogva társultak más kifejezési formák, ilyen volt a zene, a mozgás és a film, majd később a videó. A Műhely a számára otthont adó Magyar Nemzeti Galéria épületében 1983-tól alapítványi, 1998-tól közalapítványi formában működik. Ez önálló gazdálkodást és működő kapcsolatrendszer kiépítésének munkáját rója nem csak a Műhely mindenkori vezetőjére – 1983-tól 1993-ig Szemadám Györgyre, 1993-tól Sinkó Istvánra – hanem a csoportvezető tanárookra is. Szoros együttműködésre törekszünk a támogatóikkal, pedagógusokkal, iskolákkal és módszertani központokkal. Több kisebb módszertani kiadványunk mellett 1997-ban az Aula kiadóval közösen megjelentettük a Nagy GYIK Könyvet, mely két évtizedes tapasztalataink tematikus összegzése. Módszertani anyagaink beépültek az általános és középiskolai tantervekbe, módszereinkről rendszeresen tartunk továbbképzéseket.

Győrffy László festőművész

PARA | 2004. szeptember 28. – október 14.

GYŐRFFY LÁSZLÓ 1976-ban született Budapesten. A F fiatal Művészek Stúdiója Egyesületnek és a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének tagja. 1998 óta rendszeresen szerepel egyéni és csoportos kiállításokon. Győrffy alapmódszere a hibridizálás. Ez látszólag ellentétes minőségek, esztétikai kategóriák keresztezését jelenti. Így keveredik össze képein a humor és borzalom, irónia és drámaiság, fikció és valóság, tradicionális olaj-vászon festészet és a technikai képek. Különböző médiumokból merít, közvetlenül hatnak rá filmek, fotók, videók. Legtöbbször saját maga által készített, előre megkomponált fotókat használ, amelyeket kreatívan használ fel a festés során.

Győrffy László klasszikusan művészes naturalizmusa a hagyományos olaj-vászon festészet akadémikus örökségét ötvözi az ezredforduló képi világával. A festmény modellje önmaga klónjaként megsokszorozódik, egy-egy testrészét digitális pixelek mossák el vagy eltorzítja a rajzszoftver hullám-hatása. Az így születő mutáns, hibrid festészet a sci-fi filmek és a videóklippek vizuális erejét hordozza klasszikus formába foglalva. Negatív utópiák egy ember utáni, poszthumán gépkorszak reménytelen és frusztrált szép új világáról.

A kiállítást megnyitotta

Bordács Andrea, művészettörténész

Zsenia Bozukova és ef Zámbo István

LÉLEKDIALÓGUSOK | 2004. november 16. – december 10.

ZSENIA BOZUKOVA művei a jelen energiáinak áramlását, a létezést ragadják meg, de képeinek megértéséhez szükségünk van a múlt elemzéséhez. Így létezés-képeknek neveztem el őket, melyek elkészülésükkor sorozatokká bővülnek. A sorozatok mindegyikében érzelmi állapotok is megjelennek, karakteresen eltérő színekkel, de a színek változása mellett megjelennek állandó motívumok, jelszerű kis figurák a festményeken, amelyeknek speciális, ám nem konkrét jelentésük van. Ameddig a jelek, fogalmak pusztán szavakkal azonosak, addig azokat nem kell magyarázni.

EF ZÁMBÓ ISTVÁN dadaizmuson, szürrealizmuson alapuló művészete olyan életforma számára, melyben a műalkotás létrehozása ösztönös és terapeutikus tevékenység. Gondolkodását erősen meghatározta az autodidaktából álló VLS-ben folyó tevékenység. Alkotásai a szerelem-élet-halál témakörében születnek. Asszociatív, improvizatív képzőművészet, naiv ábrázolásmód, tiszta, élénk színek használata jellemzi képzőművészeti alkotásait. Harmonikus, ironikus, vidáman drámai kompozícióin meglepő módon ötvözi az össze nem illő szimbólumokat, teremt váratlan, különleges szituációkat.

A kiállítást megnyitotta

Wehner Tibor, művészettörténész

Szotyory László festőművész

2004. december 16. – 2005. január 21.

SZOTYORY LÁSZLÓ (1957, Kolozsvár) 1970 óta él Magyarországon, 1983-ban végezte el a Képzőművészeti Főiskolát, 2000-ben Munkácsy-díjat kapott, 2004-ben a Palládium-díjat vehette át. Festészetére jellemző a rendkívüli könnyedséggel megfestett, kevés színnel visszaadott, érzéketlenül megformált jelenetek, melyek gyakran filmek, képek, műalkotások közvetlen hatására születnek. Szotyory kedvelt témái közé tartozik az amerikai táj, a mozi és az autók. Észak-Amerika mellett a másik kedvelt témája a Mediterraneum, a parkok, az itáliai kertek, illetve a nők, akiknek portréi nem konkrét modell utáni arcok, hanem különböző élmények, emlékek után készült, képzelt arcmások. Képeinek hangulata különös, rejtélyes, sokszor álomszerű. Legutóbbi képei itáliai kerteket ábrázolnak, tematikában tehát hasonló a korábbi művekhez, de az előzőekkel ellentétben itt az elbeszélés mellett dominánsabbá vált az absztrakt festői gesztus, mellyel a művész egységes festői motívumra törekszik. A képek levegősek, több helyen üresen marad a vászon és az áttetsző festék alatt sokszor a szénrajz is felsejlik. A művész így vall festményeiről: „Azt festem meg, amit magam köré szeretnék varázsolni, azt a képzeletbeli közeget, amelyben élek, amelyben jól érzem magam.”

A kiállítást megnyitotta
dr. Feledy Balázs, művészeti író

Hetesi Attila festőművész

TRASH MOVIE | 2005. február 1. – február 25.

HETESI ATTILA képei printek, melyek homályosságuknál fogva festői hatásúak. Műveinek alapja nem a kortárs művészetben oly gyakran előforduló talált kép, hanem az általa tudatosan beállított, megrendezett filmjelenetek fotói. A sejtelmes, elmosódott látvány a szándékosan hosszabb expozíciós idő következménye. A képeken olvasható angol mondatok nem mellérendelt címek, hanem a mű szerves részei, melyek a feliratos filmek képkockáinak illúzióját keltik. Ezek a filmszerű állóképek technikájukban rokoníthatók Cindy Sherman Untitled Film Stilljeivel. E művek meghatározó eleme az egyéni képkivágás. A képeken az egész jelentből mindig csak részletek jelennek meg, például a nő arca alapvetően nem látható, illetve csak a szája, a férfi viszont torzítva, bár szintén megvágva. Mind a deformálás, mind a teljesség hiánya fokozza az agresszivitás hatását. A képek így együtt történetet is mesélhetnek, bár e művek sorrendje szabadon variálható. A budoárjelleg és a vörös ruha fokozzák a beállított helyzetek erotikus hatását, noha a pucér testrészekkel és a szerelmi aktus megjelenítésével nem találkozhatunk e műveken. Az *Amilyen érzés ez nekem* című, sorozat-címadó print a Vénusz ábrázolások reminiszenciáit hordozza.

A kiállítást megnyitotta

Bordács Andrea, művészettörténész

Németh Ágnes képzőművész

ÖN-ZABLÁZÓ | 2005. március 8. – április 1.

„SZALMATEMPLOM – ISTÁLLÓ. Ez a lélek „belső tere” – az életút-stációk tere, az „istállómeleg” is. Az indulás – a hinta – a gyermekkor az érzéki és spirituális egész, mint „a létezés teljességének rész-ként megélése”. Ugyanakkor a lebegés, a fent-lennt közti repülés, de egyben az illúziók világa is. A stációk, mint életút – hogyan jut el az ember addig, hogy tanulja az önirányítást, az „önzablázást”, avagy veszítse el a zablát, mikor belép a daimon és irányíthatatlanná, „zabolátlanná” válik.

Számomra a zabla szimbólum. Szenvedés és fájdalmak árán tanulja az ember irányítani saját magát, megpróbál harcolni az atavizmusokkal, saját daimonjaival (!)

A stációk, a fájdalmakkal teli út, a csiszolódás, miközben megpróbáljuk összerakni arcunknak elvesztett darabkáit, a teljesség széttört cserepeit. A performance folyamatát – instrukcióim alapján – tanítványom, Králl Szabolcs fotózta rólam.

A látogató, aki belép – lelkenek legbelső terébe lép be.”

Németh Ágnes

Haraszty István kinetikus szobrászművész

HETVENKEDÉS | 2005. április 12. – május 6.

HARASZTY ISTVÁN új műnemet teremtett meg Magyarországon: a kinetikus szobrászatot. A mobil műfaját negyedszázad előtt, elsőként nálunk. Míg nyugaton a festők kerestek új formanyelvet maguknak, mint – a magyar származású – Nicolas Schöffer, Harasztynak anyanyelve a gép. Géplakatos volt. Úgy kezdett mobilokat építeni, hogy mitsem tudott erről a világáramlatról. Mobiljait Haraszty egymaga készíti – olyan ez, mint a szobrászatban a direktfaragás. A korai Haraszty-objekt szürrealista hangütésű, konstruktivista mozgó plastika volt; hitele, szépsége, játékossága, no meg etikája vonzotta a nézőt. Ő maga ezt a korszakát *Play Art*nak keresztelte. Fejlődési vonala műszakilag is emelkedett: a kézi mobilok után jött a villanymotor segítsége, aztán az elektronika, az ő műtárgya most már, mintegy „lokomobil” lett. Ilyen a *Fügemagzó* (ha a fügéből kiszedik a magot nem marad semmi), – (1970. 3 m. magas). Persze nem csak technikai volt önála az előrelépés. Műveinek a tartalma is bővült, helyet kapott benne a geg, aztán az erkölcsi parabola, később a szociológia, de minden vaskalaposság nélkül. A Haraszty alkotások most már a szelíd iróniától a szatíráig, sőt a pamfletig terjedő széles spektrumon helyezkednek el – gépekben elbeszélve.

A kiállítást megnyitotta

Wehner Tibor, művészettörténész

Benes József grafikusművész

2005. szeptember 6. – szeptember 30.

BENES JÓZSEF 1978 óta él és dolgozik hazánkban. A Műhely Művészeti Egyesület elnöke. Fest, rajzol és sokszorosított grafikákat (ofszet, szitanyomat) egyaránt készít. Több alkotótelepen dolgozott, köztük a makóin 1977 és 1990 között. Festményein egy-egy motívumot, kis részletet nagyít föl, állít premier plánba. Szemléletileg a nagytávlatú alföldi tájképtípussal ellentétes; reduktív a megközelítése. Nem tágító, szembenézeti, hanem szűkítő, kiemelő, rálátásos, fölülnézeti. Az emberi szenvedést, kiszolgáltatottságot, nyugtalanságot és drámai feszültséget tiszta színekkel társított, de jellegadóan fekete-fehér színhasználata fölerősíti.

Benes József nagyméretű, szitatechnikával készült munkái egy példányban létező gigant-sziták: a kiválasztott motívumok fölnagyításával félelmet, szorongást keltőek, a környezeti ártalmakra figyelmeztetőek (például a fölnagyított, lekötözött kígyóként tekeredő fóliasátrak). Benes József negatív tartalmú szimbólumai a kiüresedettségre, szorongásainkra, félelmeinkre egyaránt figyelmeztetnek. Benes József könyvborítóival és illusztrációival kötetek jelentek meg.

A kiállítást megnyitotta

Tolnai Ottó, költő

Bukta Imre festőművész videoinstallációja

2005. október 4. – október 28.

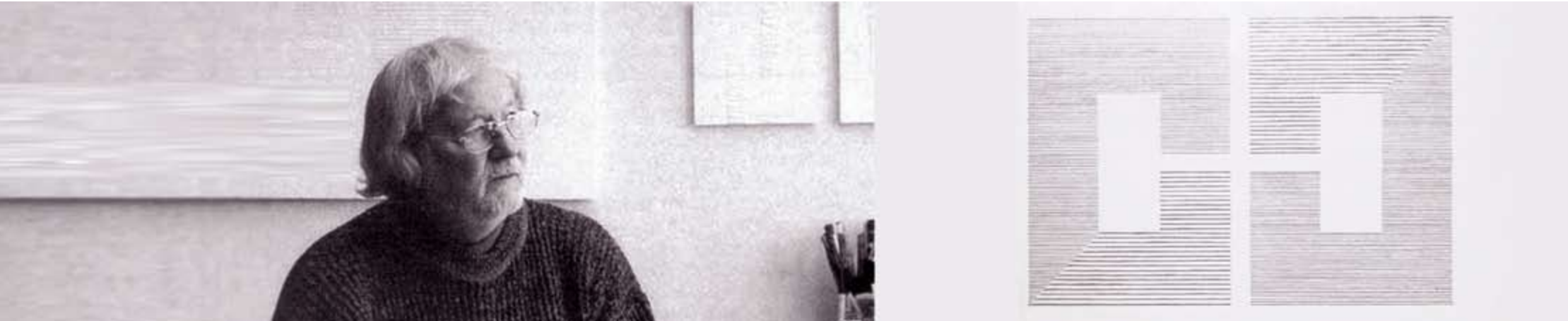

BUKTA IMRE egyedi figurája a magyar művészetnek. Mivel a művészet, legalábbis a grand art általában városi holmi, Bukta területe: a vidéki élet, a vidéken élő emberek és az őket körülvevő művelt és érintetlen természet nem tartoznak a művészek szokásos témái közé. (...) Az őszi szántóföld mellett pattogó pöttös labda elég abszurd látvány, különösen amikor a közelben gazt égető asszony először tűnik fel, a labda abbahagyja a pattogást és kissé „megijedve” a földön gurulgat. Aggodalma azonban felesleges, ügyet sem vet rá senki. Pedig időnként olyan magasra is felugrik, hogy kiszalad a képből, de mind hiába. Mivel nem akad játszótársa, pontosabban nem akad ember, aki rendeltetészerűen használná, magát elunván végül kigurul a képből. A vetítéssel szemközti falon egy férfi áll portája előtt, afféle klasszikus porté, melynek megvilágítását egy alkalmilag odatolt székre felerősített asztali lámpa biztosítja (buhera). Ám (...) itt is van valami nagyon zavaró: a filmen pattogó labdát a férfi kezében tartja (nem a háttérben ülő gyerekei játszanak vele), mint attribútumot vagy különleges vagyontárgyat, holott nem sok köze van hozzá. Mi ez a labda tehát? Glóbusz? Különleges kincs, hisz magától is mozog? Közelben leszállt ufó? (Bálványos Anna: Egy kancsó tej (részlet). *Art Magazin*, III. évfolyam, 2005/6.)

A videoinstallációt követően Bukta Imre litográfiáinak kiállítását a MU Színház galériájában dr. Máriás Béla nyitotta meg.

Serényi H. Zsigmond festőművész, grafikus

FORMÁK FEHÉR BEN | 2005. december 13. – 2006. január 13.

A kiállítást megnyitotta

Dr. Feledy Balázs, művészeti író

Közreműködött

Pege Aladár, Kossuth-díjas bölgőművész.

A kiállítást rendezte

Horváth Károly

SERÉNYI H. ZSIGMOND Szegeden született 1937-ben. Festészeti és grafikai tanulmányokat 1965 és 1974 között folytat Budapesten. Reklámpszichológiával és alkalmazott grafikával is foglalkozik. Több munkáját részesítik nívódíjban. Munkáira jellemző az organikus formákból építkező non-figuratív ábrázolásmód. Serényi H. Zsigmond a hatvanas-hetvenes évek azon – akkor pejoratív éllel emlegetett – avantgarde festői közé tartozott, akik többnyire a „tiltott”, s ritkábban a „túrt” címkével fel- és megbélyegezve alkotott. Művei több hazai és külföldi köz- és magángyűjteményben megtalálhatók. Országos képzőművészeti tárlatok rendszeres résztvevője. A Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, a Magyar Képző és Iparművészek Szövetségének és a Magyar Festők társaságának tagja.

Gyetzvai Ágnes így ír Serényi H. Zsigmond művészetéről: „A művekben megteremtett organikus helyzetek a lét dinamikus állapotait dicsőítik, művészi érvényre emelve a fejlődés, a mozgás elementáris eseményeit. Serényi munkái szuverén világalkotó képességről, a valóságtörvények mély megértéséről tanúskodnak, messze túl minden felszíni valóságábrázoláson...”

Válogatás Kozák Gábor műgyűjteményéből

2006. január 24. – február 28.

AZ ALAPKÉRDÉSEKRE RITKÁN KAPUNK VÁLASZT, többnyire föl se merjük tenni őket. A művészet nagy talány, a művész meg egy nagy mutatványos, Ujházi Péter szavával élve. Minden időm azzal telik, hogy megértsem művész-kortársaim létét és ténykedését, de többnyire „csak” az élvezetig jutok el. A Bartók 32 Galériában most négy mutatványost rendezett színpadra Kozák Gábor. Kozák egy a megszállott gyűjtők közül, aki 1998 óta építgeti magánmúzeumát, ahol egy személyben raktáros, PR-os, restaurátor, kurátor és igazgató. Raktárosként sok a gondja, a képek szanaszét, barátoknál, itt-ott, kicsi a lakás. Mint minden vérbeli gyűjtő, a vadászó-gyűjtögető életmód híve, felfedez, kiszemel, becserkész és lecsap. Áldozatát igazán azonban csak akkor ismeri meg, ha már birtokba vette. Az együttélés nem mindig bizonyul örömtelinek, és ilyenkor előlép a felettes én, a vadászó-gyűjtögetőnél fejlettebb tudatú kereskedő, aki aztán elad vagy elcserél. A művek nem passzív játékosok, hanem tevékeny alakítói az állandóan változó anyagnak, hol egymást torpedózzák, hol a gyűjtőt idomítják. Kozákot mára néhány művész sikeresen domesztikálta. Közülük való feLugossy László, Bukta Imre, Palkó Tibor és Gaál József – négy festő, akiknek munkáit évek óta kitartóan figyeli.

A kiállításon résztvevő művészek

Palkó Tibor, Gaál József, Fe Lugossy László,
Bukta Imre

A kiállítást megnyitotta

Nagy T. Katalin, művészettörténész

Bartók – Mozart / A tárgyiasult zene

2006. március 17. – április 7.

A kiállításon résztvevő 27 művész

Barabás Márton, Zsenia Bozukova, Bukta Imre, Csemniczky Zoltán, Csurka Eszter, ef Zábó István, Egyed László, Gerber Pál, Haász Ágnes, Haraszty István, Horváth Éva Monika, El Kazovszkij, Kokas Ignác, Lugossy Mária, Muzsnay Ákos, Pollacsek Kálmán, Regős István, Romvári Márton, Sulyok Gabriella, Szentgyörgyi József, Szepessy Ákos, Székelyi Kati, Szotyory László, Szurcsik József, Szűcs Miklós, Tornay Endre András, Vojnich Erzsébet.

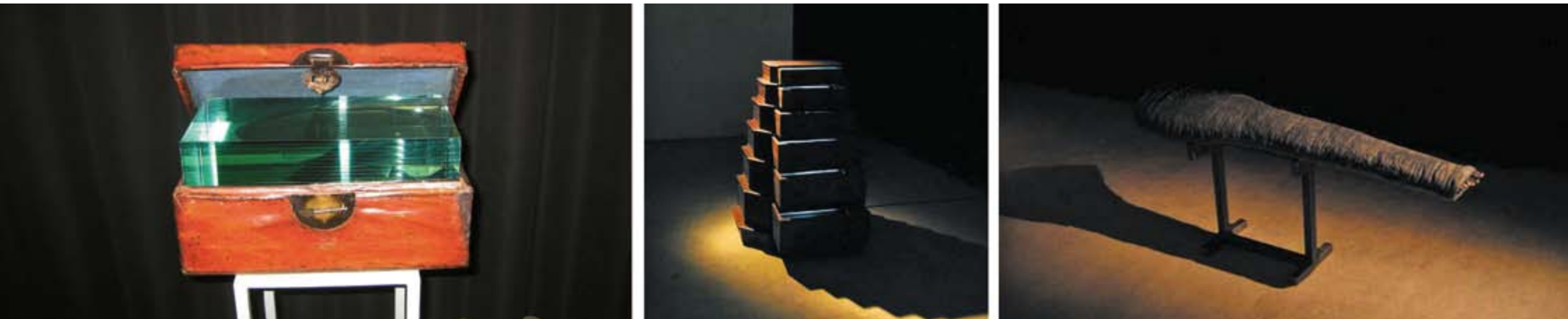
A kiállítást Horváth Károly rendezte.

2006-RA TERVEZETT PROGRAMJAINK KÖZÜL kiemelten fontosnak ítéljük egy dupla évfordulóhoz, a 250 éve született osztrák zeneszerző Mozart, és a 125 éve született Bartók Béla – galériánk névadója – nevéhez, művészetéhez kapcsolódó meghívásos kiállításunkat. Olyan képzőművészeket hívtunk meg akik a korábbiakban már egyéni kiállításaikkal sikerrel szerepeltek valamelyik galériánkban, vagy pedig a közeljövőre tervezzük bemutatkozásukat.

A meghívott képzőművészeknek a kiállításon való részvételre nem szabtuk korlátokat a méret és technika megválasztásában. Arra kértük őket – kíváncsian várva intuícióikat és közlendőjüket –, hogy a két muzikus-zseni műveinek ihletésében született alkotásaikkal próbálják meg reprezentálni két kultúra különbözőségeit és találkozási pontjait. Tehetségük és kreativitásuk teljes fegyverzetét „bedobva” őszintén és szabadon tárják elénk gondolataikat egyik, vagy másik, vagy mindkét zeneszerzőről. Keressék meg a két művészt összekötő ívet, vagy elválasztó vonalat. Hozzanak létre esetleg két egymásra rímelő műtárgyat. A kiállításhoz több zenei esemény, illetve gyermekek számára rendezett múzeumkommunikációs foglalkozás kapcsolódna.

Lugossy Mária szobrászművész

BARDO | 2006. április 12. – május 12.

LUGOSSY MÁRIA művészetét következetesen egymásra épülő alkotói periódusok, gazdag gondolatiság jellemzi. Szigorú konstruktivista pályakezdése idején fémmel dolgozott, köztéri órákat, ékszereket, érméket, kisplasztikákat készített. Köztéri óráit a praktikusság, filozófia, plasztika hármasságjegyében készítette el. A kor technikai vívmányait jelezve került a primer formákból építkező órákra az elektronikus számkijelző, villanyújság. Lugossy Mária új anyagokat is bevon eszköztárába: a fém eleinte plexivel, ásványokkal, majd optikai üveggel ellenpontoszza. Kialakul a tiszta geometrikus és a természeti, organikus formák kettőssége, amelyek többértelmű gondolatiságot hordoznak. Az ásványok mint az idő tanúi, az üveg mint időtálló anyag, az organikus formák mint a természeti burjánzás, esetlegesség és a geometrikus formák mint az absztrakció egyik alakja egységes világrendbe illeszkednek bele. A kozmikus látomás után az élet keletkezése válik a 80-as évek elejétől induló alkotói periódus témájává. Sajátos világképben az Őstenger, Őskövelet hasadéka, Ősanya nyer megfogalmazást, amelyek magukban hordozzák az életet. Lugossy Mária ragasztott, polírozott és homokfúvott síküveg lapokkal dolgozik. A kiválasztott alapformában megjelenik az életet szimbolizáló belesüllyesztett kisebb motívum.

A kiállítást megnyitotta

Nagy T. Katalin, művészettörténész

Ujházi Péter festőművész

UP 66 | 2006. május 18. – június 16.

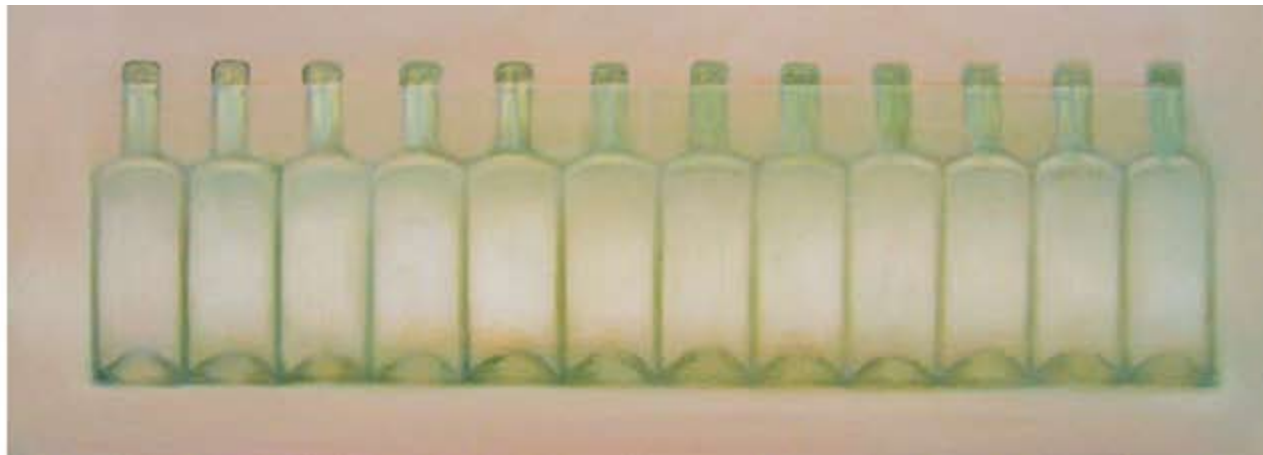
UJHÁZI PÉTER, Munkácsy-díjas művész 1940-ben született. Művészeti tanulmányait Budapesten végezte – azóta szülővárosában él, műterme Nadapon található. Egyetlen irányzathoz sem kapcsolódva hozta létre sajátos képi mitológiáját: a gyermekek természetességével festi, rajzolja motívumait, színtereit – cirkuszok hőseit, labirintusok tekergőit, tájak részleteit, arcokat, figurákat. Munkásságára nem a képek és galériák világa, hanem a mindennapok és az utca látványélménye gyakorolta a legnagyobb hatást, amelyhez erőteljes belső, lelki narráció társul. A síkban való gondolkodás, a leegyszerűsítés és torzítás eszközei jellemzik – műveinek meghatározó eleme a narrativitás, az elbeszélő, Ujházi szerint „kibeszélő” jelleg. A keret pusztán fizikai határt szab képeinek: vásznai gondolatban tovább folytathatók, a kereteken akadálytalanul hömpölyögnek át az egyes jelenetek. A világtól elkerített, kikanyarított részleteket aprólékos gonddal, finom iróniával elemzi, de a kiválasztott részekeken túl érezhetően mindig ott lüktet a világ-egész. A hetvenes évek óta készíti doboz-munkáit (bricollage artistique), amelyek mintha képeinek, lelki élményeinek tárgyi bizonyítékai lennének – a bennük felépített világ szoros rokonságban van képeivel.

A kiállítást megnyitotta

Birkás Ákos, festőművész

Nagy Gábor György festőművész

KILENGÉS | 2006. június 28. – július 21.

NAGY GÁBOR GYÖRGY (1966) annak a fiatal grafikusnemzedéknek a karakteres képviselője, akik a kilencvenes évektől számítógéppel és nyomtatóval hozták létre nagyméretű, fotó alapú grafikáikat. A ház, a madár, a gömb finom mintává rendeződő motívumai végigvonulnak lapjain, s egy olyan művész képét rajzolják meg, aki alázattal használja az elődök technikai eszközeit is, annak ellenére, hogy teljes mértékben saját korának alkotója. A művész játszva alkot tökéle-
sebbet az embernél. Nagy Gábor György például előképeket, mintákat, modelleket sem használ műveihez.

Nagy Gábor György az utóbbi években akár digitális, akár klasszikus technikával is dolgozik, igyekszik a témát, a feldolgozásra váró és szánt élményanyagot redukálja. A gúlnak, oszlopok, üvegpalackok, üvegburák, hamisgyöngyök után, itt és most a gömbé és a kézművességé a főszerep (olaj/vászon, hidegtű). A képeken látható gömbök egy művészi kísérlet állomásai. Mikképp lehet közel kerülni a festőnek a vizuális tények elemi részecskéihez, atommagjaihoz, atomgömbjeihez. Ezzel a kísérlettel Nagy Gábor György látásunk megtisztításához járul hozzá.

A kiállítást megnyitotta

Balázs Kata, művészettörténész

Csurka Eszter és Szépfalvi Ágnes festőművészek

BIFOKÁL | 2006. október 6. – november 4.

Csurka Eszter egyaránt alkot a film, a fotó, a performansz, a színház és az olaj-vászon festés területén. Látszólag hagyományos festményei valójában sajátos technika révén születnek, számítógépen először átalakítja saját fényképeit, majd vászonra nyomtatja, végül átfesti. Közelség és kívülállás, érintettség és távolmaradás kettős mércéje rajzolja ki a célkeresztet munkáinak létrehozásakor. Az új művészeti médiumok kezelése és vegyítése hagyományosabb eljárásokkal nem több egyszerű adottságnál. A technika mint médium mindenekelőtt a művek térszerkezetében, a kép láttatójának pozíciójában, a semleges megfigyelő anonim pillantásában sejlik elő.

Szépfalvi Ágnes figuratív, narratív képeket fest. Műveinek forrása a média: reklámokból, filmekből és magazinokból választja ki motívumait, amelyek középpontjában egy vagy több nőalak áll. A média képvilágára jellemző sztereotípiákat fenntartva Szépfalvi Ágnes a férfi-nő viszony és a femme fatale ikonográfiai típusait ülteti át a festészetbe. A többféle festői felfogást párhuzamosan alkalmazó ciklusok egy-egy darabja a témának adekvát stílusban fogalmazódik meg, a figuratív festészet történeti korszakait idézve (pl.: szimbolizmus, szürrealizmus)

A kiállítást megnyitotta
Birkás Ákos, festőművész

Restyánszky Attila szobrászművész

ÚJ IKONOK | 2006. november 14 – december 5.

RESTYÁNSZKY ATTILA szobrászművész 1978. június 20-án született Magyarországon, a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Szikszón. 1998 – 2003 között végzett a budapesti Képzőművészeti Egyetemen, jeles minősítéssel. 2004-ben lett a MAOE tagja. Mesterei Máger Ágnes festő, Gulyás Gyula szobrász, illetve Farkas Ádám szobrász voltak. 1998-ban volt első kiállítása a budapesti Szt. István Bazilikában, Bátorfy Szabolcs festőbarátjával. 1998-ban a Szerencsi Művésztelep kiállításán szerepelt Budapesten, a Ráday Galériában. 1998-tól rendszeresen részt vett az Egyetem év végi tárlatain. 2000-ben a Csepeli ÁMK által szervezett szobrászhallgatók kiállításán, 2001-ben a Magyar Képzőművészeki Egyetem Barcsay pályázatának kiállításán tűnt fel. 2001 februárjában a csepeli Kék Iskola Galéria mutatta be alkotásait, Hossala Tamás fotóssal. 2001-ben és 2002-ben is az Egyetem Barcsay pályázatának kiállításán vett részt. 2002 decemberében a Trafó Galériában láthatták munkáit, az Egyetem válogatott hallgatói között. 2003 májusában a KBazovsky galéria *Fiatal Képzőművészek* című tárlatán szerepelt. 2003 júniusában diplomamunkáját az Egyetem Barcsay termében állította ki. 2003-ban a *Tigisek, gepárdok és leopárdok* címmel nyílt kiállításon a Dovin Galéria állította ki alkotásait.

A kiállítást megnyitotta

Uhl Gabriella, művészettörténész

Szurcsik József grafikusművész

2006. december 15. – 2007. január 19.

SZURCSIK JÓZSEF művészcsaládban nőtt föl, apja festőművész, anyja gobelinművész. 1985-ben diplomázott a Magyar Képzőművészeti Főiskola grafika tanszékén. A sokszorosító grafika valamennyi ágával foglalkozik. Litográfiákat, szitanyomatokat, rézkarcokat készít, valamint nagyméretű pasztellképeket, ceruza- és tollrajzokat. Egyéni technikával akril-olaj képeket fest. Kisplasztikái, festett szerszámszobrai, színes papírintallációi s legújabb körbevágott, illetve plasztikus képei révén a térbeliség lehetőségeit is kihasználja. 1986-90 között saját zenekarával, az Art Reaktor csoporttal lépett föl mint zenész-performer. Díszleteket, könyveket tervez, illusztrációkat, televízió műsorokat készít. Tagja a Folyamat Társaságnak, a Magyar Képzőművészek Szövetségének, a Magyar Grafikusművészek Szövetségének, a MAMÜ Társaságnak és a Magyar Illusztrátorok Társaságának (1992 -) Az Ars Hungarica művészeti iskola grafika tanszékvezető tanára (1995 – 1999), a DDB Needham művészeti vezetője (1993 – 97) volt. A koppenhágai székhelyű Európai Művészek Tanácsa vezetőségi tagja (1996 – 1999), a Nemzeti Kulturális Alap kurátora (1998 – 2000) volt. Képzőművészeti munkásságát számos külföldi és hazai díjjal jutalmazták.

A kiállítást megnyitotta
Császár László, szépiró

Bánki Ákos és Verebics Ágnes festőművészek

DUALITY | 2007. január 30. – február 16.

A KÉT FIATAL MŰVÉSZ PIKTÚRÁJÁBAN felfedezhető a magyar absztrakt festészet nagyjainak hatása, amit önálló gondolatokkal, technikával fejlesztenek tovább. A galéria bejáratával szemközt főfalon Verebics Ágnes színes, óriási méretű, olaj-vászon festményén egy eltorzított szájú, szemek nélküli női fejjel szembesülünk. Aztán átlósan, egymással szemben sorakoznak Bánki Ákos és Verebics Ágnes munkái. Magam jó néhány évvel ezelőtt a Pécsi Országos Színházi Találkozó kísérőprogramjában találkoztam hasonló élménnyel. Akkor a Képzőművészeti Egyetem harmadéves hallgatói mutatták be frissen készült munkáikat egy szenespincében. Képeik harsányak, nyersegek voltak, igencsak frusztráltak a konzervatív színház bűvöletében élő közönséget, amely nem talált a munkákhoz fogódzót, nem talált bennük rációt. Később a kerület festészet napi rendezvény-sorozatában az A38-as hajón mutatkoztak be végzős képzőművészek egy performanszon. Ők szerencsésebbek voltak, mert kiváló moderátor mutatta be a képeiket, így az érdeklődők kaptak a művekhez némi támpontot, s már nem voltak olyan elutasítókak, mint a pécsi közönség. A Bartók 32-ben a nagyrészt szakmai közönség értő módon szemlélte a két fiatal művész bemutatkozását. A kiállítást január 30-án Kishonty Zsolt művészettörténész nyitotta meg.

A kiállítást megnyitotta

Kishonty Zsolt, művészettörténész

Vojnich Erzsébet festőművész

ÚJ KÉPEK | 2007. február 27. – március 24.

VOJNICH ERZSÉBET képeinek alapélménye a tér, a terek fragmentumai, a szokatlan képkivágatok által metafizikus mozdulatlanságban megjelenő építészeti elemek. Szokatlan perspektivikus megoldásaik és festői módszereik révén úgy vonták be a nézőt a szemlélésbe, hogy ezáltal a szemlélők is belekerülhettek a képek terébe. Ezt a „képbe kerülést” fokozta, hogy emberi figura soha nem jelent meg enteriőr-festményein, illetve hogy a vásznakat keret nem különítette el a valós tértől. A jelenlegi tárlaton látható nagyméretű képek tere szintén nyugtalanító, de nem nyomasztó kimértségük és ürességük, még csak nem is egészen a feketéig mélyülő, komorabb színeik, hanem expresszíven zaklatott felületi hatásaik miatt. Míg korábban szinte kivétel nélkül belső terek szegmensei jelentek meg Vojnich sajátos perspektívájú festményein, addig a mostani képeken megjelenített épületrészletek kevés kivételtől eltekintve, csaknem mind külső térben láthatók, és szerkezetükben a primer fotóélmény objektivitásától is alig térnek el. Bár a felrakott színek izgalmas festői felvetések, de ugyanakkor a türelmetlenül tobzódó ecsetnyomokat néhol még vastag kontúrokkal is vázlatossá teszi. Általuk a szemlélő kizökken a korábbi festmények meditatív nyugalmából, egyre távolabb igyekszik az eddig befelé húzó képterektől, hátrálna ebből a zaklatott világból. (...)

A kiállítást megnyitotta

Radnóti Sándor

Mata Attila szobrászművész

A MŰ ÉLETE | 2007. április 3. – április 24.

MATA ATTILA szobrászata nem köthető egyetlen irányzathoz sem. Autonóm szellemiséggel és formaképzési leleménnyel áthatott szuverén alkotó, akinek művészetét András Gábor művészettörténész egyszemélyes újhullámként aposztrofálta. A 80-as évek közepétől 1994-ig a kubizmus formarendjére emlékeztető, stilizált testrészekből komponált, dinamikus mozgást sugalló festett faszobrokat készített. Ezek az expresszív figurák ácsolt, csapolt, ragasztott, háttározott élekben találkozó tömbökből épülnek fel. E rusztikus munkák tematikájukban tradicionálisak: leginkább egyedülálló alakokat, vagy kettős figura együtteseket jelenítenek meg. A szóban forgó szobroknak rendkívül fontos alkotóeleme a szín. A színezett alkotásoknál Mata megkülönböztet konstrukciós és fakturális színt. Az első esetben a felrakott szín, illetve színkombináció egy addig nem létező, imaginárius teret képes teremteni a forma megnyitásával és a szobor dimenzióinak gyarapításával. A fakturális szín a mű felületének, faktúrájának befestése által hangulati elemként szolgál. 1994-től Mata Attila festett és festetlen bronzplasztikákat készít. Érdeklődése középpontjában továbbra is az emberi figura áll, s ahogy eddig is, a művekben a narratív elem korlátozásával az expresszív érzékiség kap hangsúlyosabb szerepet.

A kiállítást megnyitotta

*Borsos Mihály, Horváth Károly
és Mata Attila*

Hunya Gábor gyűjteményéből

BUKAREST – BUDAPEST HÍD | 2007. május 6 – május 25.

A kiállítást megnyitotta

*Kürti Emese művészettörténész,
a kiállítás kurátora*

Fővédnök

Molnár Gyula, Újbuda polgármestere

Támogató

*Armanca Brindusa, a Budapesti Román
Kulturális Intézet igazgatója*

Zene

Győri-Madaras Duó

HUNYA GÁBOR Bécsben élő közgazdász magángyűjteménye az egyetlen jelentős magyar gyűjtemény, amely élvonalbeli román és magyar képzőművészek munkáit foglalja magába. A két ország képzőművészete különböző utakat járt be a rendszerváltás körüli években, és bár a fiatal, jó hírű román művészek tevékenysége Magyarországon is egyre ismertebb, egyedülálló lehetőség kínálkozik arra, hogy egyazon térben bemutatva a műveket, esetleges párhuzamokat fölfedezhessünk, vagy éppen azt, hogy a közös kelet-európai térben nincs közös képzőművészeti látásmód. A gyűjtemény másik sajátossága ugyanis, hogy a nemzeti differenciálódás mellett kirajzolódik egy politikai oldala és egy autonóm művészi oldala is. A kortárs román művészet a diktatúra hosszú évei után friss, provokatív, a társadalmi jelenségekre élénken reagáló művekkel állt elő, jelentős részben igazodva a nemzetközi kortárs művészet tendenciáihoz, ugyanakkor saját identitásának elvarratlan szálai is foglalkoztatják. A román művészet tehát egyszerre haladó és múltba tekintő, amennyiben a művészeknek a jelenben kell földolgozniuk politikai, kulturális és egzisztenciális elnyomatásuk éveit, a Ceaușescu-rendszert, másrészt kellő kontinuitás híján jószérivel a semmiből kell fölépíteniük kulturális intézményrendszerüket.

Válogatás Frenkó Zsolt fényképeiből

ELFOGULT KÉPEK – AZ ÉN INDIÁM | 2007. június 8. – június 29.

TURISTAFOTÓK SAJÁTOS SZEMSZÖGBŐL – állítja Frenkó Zsolt rendező–dramaturg–színművész saját képanyagáról, amelyen keresztül az elmúlt évek felgyülemlett élményeit igyekszik átadni. Frenkó Zsolt 2003-ban járt először Indiában, s annyira lenyűgözte ennek a kontinensnyi országnak a sokszínűsége, hogy azóta minden évben visszatér legalább egy hónapra. Mert az egykori brit gyarmat – a brit korona legfényesebb gyémántja – amellet, hogy nagyon szegény és koszos, rendkívüli módon megmozgatja az embert, szinte átmossa.

Az anyagot válogatta

El Kazovszkij

Kossuth-díjas festőművész

A kiállítást megnyitotta

Steiner Kristóf, a VIVA TV „Képben” című kulturális magazinjának műsorvezetője

„Ott az európai gondolkodási struktúrák, amelyekbe beleszorítjuk magunkat, teljesen kitágulnak” – vélekedik a fotós. És hihetünk Frenkó Zsoltnak, hiszen azon a távoli vidéken lassan már a teásember is a nevén szólítja. A hosszú évek óta halmozódó több ezer fénykép mind-egyike természetesen nem kerülhetett fel a Bartók 32 Galéria falaira, ezért El Kazovszkij Kossuth-díjas festőművész segítette a szerzőnek kiválogatni a legjobbakat, amelyek biztosan lökést adnak majd egy-két látogatónak, hogy fölfedezzék maguknak ezt a csodálatos országot, Indiát – a saját Indiájukat.

Satoshi Hasegawa fotógrafikus

HOME | 2007. július 10. – 2007. július 27.

SATOSHI HASEGAWA japán fotógrafikus. 1946-ban született Inazawában, ahol jelenleg is él és dolgozik. 1970-ben diplomázott Japán talán egyik legpatinásabb egyetemén, a Keión. 1981-től számos kiállítás résztvevője. Munkáit szülőhazáján kívül többek között Egyiptomban, Kínában, Lengyelországban és Norvégiában láthatták az érdeklődők. 2005-ben Hasegawa sikeresen mutatkozott be a magyarországi közönségnek a Győri Városi Múzeumban rendezett kiállításán.

A mostani, Bartók 32 Galériában bemutatott önálló tárlatra Satoshi Hasegawa különleges technikával készített, letisztult stílusú legújabb képeiből hozott egy válogatást. Fotógrafikus filozofikus ihletettséggű művein a látható világ elemei, a fű, a fa, a házak és az emberi létezés csupán rövid életű felvillanásai az idő mindent parányi jelentőségűvé zsugorító, szakadatlan folyamatának. Az *Otthon (Home)* című képsorozaton látható különféle környezetben megjelenő ház-motívum a művész különleges fotográfus eljárásai következtében, az egyetemes-ség szintjére emelkedve, általános érvényűvé, az örök menedéket jelentő, mindenkori otthon szimbólumává válik.

A kiállítást megnyitotta

Tolnay Imre képzőművész, művészeti író

Közreműködött

*Gesztelyi Nagy Judit zeneművész, zen tanító
shakuhachi (japán bambuszfuvola) és taiku
(dob) játékkal.*

Mohácsi András szobrászművész

BLUE DAYS | 2007. szeptember 11. – október 5.

MOHÁCSI ANDRÁS szobrászművész célja egy új szobrászati nyelv kialakítása. Egy olyan nyelv, amely értéket képvisel és közvetít. Olyan köztéri szobrok megalkotása, amelyek személyesek, problémafeltárók, izgalmasak és időtállóak. Mohácsi András 1987 és 1993 között végezte a Magyar Képzőművészeti Főiskolát. Mesterei Somogyi József, Kiss István illetve Bencsik István voltak. 1976-tól 1986-ig Szlávik Lajos festőművész szabadiskolájában tanult. 1993 és 1995 között a Janus Pannonius Tudományegyetem Képzőművészeti Mesteriskoláját hallgatta, 1995 és 1998 között a Janus Pannonius Tudományegyetem DLA-program keretében tanult. 1996-98: Derkovits-ösztöndíj. Mohácsi András szobrászatának domináns anyaga a kő. Alkotásai elvont, megbontatlan, ritkábban áttört tömbök kapcsolódásaiból és átmeneteiből alakított, megbilient egyensúlyi helyzeteket teremtő, rusztikus kompozíciók. Egyéni kiállításai közül megemlítendő az 1992-ben és 1993-ban az Epreskerti Kálvária kertben, 1998-ban a pécsi Parti Galériában (*Követek* címmel), 1999-ben az Óbudai Társaskör Galériában, illetve a budapesti Artus Kiállítási Csarnokban megrendezett tárlatok. Főbb köztéri műve a *Felhők* (1996-ban készült, és Balatonbogláron látható).

A kiállítást megnyitotta

Halasi Mária Rita, design kritikus

Katona László grafikusművész

50 ÉV KIÁLLÍTÁSI PLAKÁTJAI | 2007. október 19. – 2007. november 10.

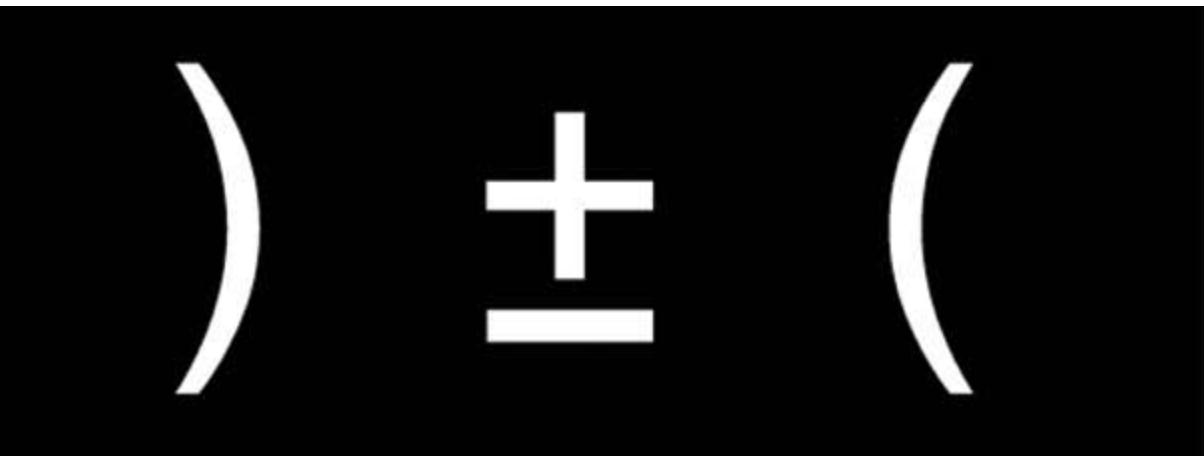
KATONA LÁSZLÓ grafikus, plakáttervező. 1927. április 17-én született Pécelen. 1951-ben végez a Művészeti Gimnáziumban, ahol mesterei Z. Gács György, Kántor Andor illetve Vertel József voltak. 1953-tól önálló művész, feleségével Bavankiewicz Máriával együtt dolgozik. 1948 és 1951 között a Széchényi Könyvtár, 1951 és 1954 között a Múzeumok és Műemlékek Országos Központjának grafikusja. Korábban múzeumi kiállítások rendezésével, majd főleg a képzőművészeti területhez kötődő plakátok, katalógusok, művészeti kiadványok tervezésével foglalkozik. Munkásságára jellemző, hogy mindenkor azonosul a témával, saját művészi eszközeit alárendeli a kiállítási anyag minél sikeresebb megismertetésének, bemutatásának. Az alkalmazott grafika megannyi lehetőségét kihasználja – reprodukciók, megválasztott karakteres színek, kompozíciók, s a közlés egyik legfontosabb eszközét, a betűt – stílusosan alkalmazkodva a bemutatandó anyaghoz. Katona László az egyik legizgalmasabb betűtervezője a mai magyar grafikának. A budapesti Szépművészeti Múzeum, a Múcsarnok, valamint egyéb jelentős országos kiállítássorozatok kiadványainak tervezője (Miskolc, Székesfehérvár, Hódmezővásárhely, Sopron).

**A kiállítás anyagát válogatta,
rendezte és a kiállítást megnyitotta**
Vörösváry Ákos

Támogatta
Első Magyar Látványtár Alapítvány

Gerber Pál festőművész

)±(| 2007. november 11. – december 4.

GERBER PÁL művei, amelyek változatos műfajokban készülnek (festészet, grafika, installáció, tárgyak, fotók, szöveges munkák, feliratok, pecsétek, események, projektek, performance), egyetlen nagy Gesamtkunstwerk részeként is felfoghatók. Törekszik az egyszerű megfogalmazásra, legtöbbszörre grisaille festéssel készült, a monokrómhoz közelítő képein kevés motívumot használ, amelyek asszociációs mezeje így szabadon interferál. Képei soha nem hordoznak irányított üzenetet, mindig megőriznek valamit a dolgok eredendő titokzatosságából. Művei képrejtvényekre emlékeztetnek, ám végső megfejtés nincs, ironia helyett pedig inkább játékos komolyság, sok tapintat és humor jellemzi őket. Enigmatikus képei oldott, lágy festőiséggel, tárgyegyüttesei gondos kézműves munkával készülnek, hiányzik belőlük az újtárgyiasság szigorúsága. Az antropomorfizált tárgyak önálló életet élnek már korai főművein is. A Remény szakmunkában (1994) és a Gablerrel közös kiállítások pedig mind filozófikusabb szimbólumképző tartalmaikkal, s a véletlen, ill. a szerencsés egybeesés esztétikai kategóriái iránti mind nagyobb fogékonyságukkal meggyőzően bizonyítják, hogy a kortárs magyar emblemátika legjelentősebb alkotásai nem csupán posztmodern gegek.

A kiállítást megnyitotta

Kicsiny Balázs

El Kazovszkij festőművész

PAPÍRFRÍZ II. | 2007. december 18. – 2008. február 1.

A Bartók 32 Galéria ezzel a most készülő 30 méteres egyedi alkotással ünnepli 30. születésnapját.

„A FALI FRÍZ – AMENNYIBEN DOMBORMŰ – KIÁLL A FALBÓL. A körülöttünk lévő alkotás nemcsak kiáll a falból, hanem eltünteti a falat. Ennyiben ornamentális: betakarja, mássá változtatja a betont. Ezért kérem, óvatosan mozogjanak. Ez a kiállítás közvetlen lehetőséget ad a behelyezkedésre. A kép teret enged. Hiszen El Kazovszkij fríze nem díszítmény, legalábbis a díszítmény szó köznapi jelentése szerint. (...) A táj, melyben jelen van, rituális táj. Bizonyos értelemben helye az őrület helye, a végzetes áldozaté. Kazovszkij díszítménye a legmélyebb emberi őrület jele. Az átléphetetlen távolság őrülete. Hely, ahol nem lehet találkozni. Mégis, amennyiben jelen van, és mi is jelen vagyunk, az egyetlen hely a világon, ahol valóban találkozni lehet. Hely, ahol jelenlét honol. Festmény, de plasztikai súlya van. A fríz így körbeöleli a teret, miközben maga is tér. A régi görög frízek általában templomokban voltak, a kultikus alkalomhoz kapcsolódtak. El Kazovszkij alkotása, mely maga is rítus, a kiállítóteret is rituálissá változtatja.”

A kiállítást megnyitotta

Alföldi Róbert színművész

Mestyán Ádám

www.bartok32.hu

